

CURIERUL ADVENTIST

Anul XXXIII Nr. 10

OCTOMBRIE 1955

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.
Redacția și A-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116

Insemnătatea botezului

„Atunci a venit Isus din Galileia la Iordan, la Ioan, ca să fie botezat de el. Dar Ioan căuta să-L oprească. „Eu“, zicea el, „am trebuință să — fiu botezat de Tine, și Tu vii la mine?“. Drept răspuns, Isus i-a zis: „Lasă-Mă acum, căci așa se cade să împlinim toată dreptatea“. Atunci Ioan L-a lăsat“. Matei 3, 13-15.

Desigur că, într-un anumit înțeles înalt și sublim, noi oamenii n-am fi putut pricepe niciodată, cât de important este actul botezului în planul de mântuire, dacă Mântuitorul nostru Isus Hristos n-ar fi fost botezat. Dar însuși faptul că, Cel fără de păcat, Unicul Fiul al lui Dumnezeu, a primit să fie botezat de către Ioan, ne arată cât de necesar trebuie să fie botezul pentru noi oamenii păcătoși, ca să putem fi mântuiți și plăcuți lui Dumnezeu.

Mântuitorul Isus Hristos n-a primit botezul ca o mărturisire a vinovăției Sale de păcate, ci ca Locțiitor al neamului omenesc vinovat de păcatul strămoșesc, pentru a zdrobi capul șarpelui și pulterea păcatului. Mântuitorul zicea: „Am un botez cu care trebuie să fiu botezat și cât de mult doresc să se îndeplinească“. Luca 22, 50.

Cât de solemn și sfânt este actul botezului și momentul când se săvârșește acest act, se poate vedea din botezul Mântuitorului Isus, care prin rugăciune a deschis cerul și Spiritul Sfânt s-a pogorât peste El, în chip de porumbel, și glasul Tatălui Cel vecinic s-a auzit zicând: „Tu ești Fiul Meu prea iubit, în Tine am găsit plăcerea Mea“. Luca 3, 21, 22.

Deschiderea cerului, cu ocazia acestui eveniment, pogorîrea Spiritului Sfânt, cum și declarația atât de solemnă și sfântă a Tatălui Atotputernic, a făcut să se descopere și mai mult însemnătatea botezului. Acest eveniment nu este un fapt petrecut la întâmplare, și de puțină importanță pentru însemnătatea botezului, în planul de mântuire, ci este un act de o mare însemnătate pentru oamenii care au trebuință de îndurarea Bunului Dumnezeu ca să fie mântuiți.

La săvârșirea botezului nostru, mărturisim vinovăția păcatelor noastre personale, de care sîntem grațiați prin credință în meritele Mântuitorului, care a murit în locul nostru. Prin actul botezului în Numele Tatălui, al Fiului și al Spiritului Sfânt, mărturisim că primim pe Isus ca purtător al păcatelor noastre și primim dreptul de înfiere al copiilor lui Dumnezeu, după cum este scris:

„Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu“. Ioan 1, 12.

Prin actul botezului declarăm solemn că părăsim slujba Satanei și ne alipim tare de Dumnezeu, ca să ascultăm de voiața Sa și să păzim porunciile Sale. Botezul este un legământ de fidelitate încheiat cu Dumnezeu Tatăl, Fiul și cu Spiritul Sfânt, prin care mărturisim că sîntem cetățeni ai împărăției lui Dumnezeu.

Afară de exemplul personal, pe care ni l-a dat Fiul lui Dumnezeu prin venirea la Iordan, ca să fie botezat de Ioan, mai avem și porunca expresă a Mântuitorului pentru instituirea botezului, după cum este scris: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Spiritului Sfânt“. Matei 28, 19. Porunca aceasta de instituire a botezului este plină de autoritate, căci este porunca Mântuitorului înviat din morți, care S-a înălțat la ceruri și șade la dreapta lui Dumnezeu, ca să mijlocească pentru toți acei care vin la Tatăl în Numele lui Isus.

„Dumnezeu nu ne-a dat această ceremonie specifică într-un mod arbitrar. În timp ce slujește ca ușă de intrare în Comunitate, Cerul intenționează să păstreze în chip viu înaintea noastră adevărurile cele mari ale Creștinismului. Cât de însemnată este această ceremonie! — Ea este în același timp un simbol al primului adevăr mare în Creștinism, cât și al efectului îndoit pe care-l exercită primirea acestui adevăr asupra credinciosului. În primul rînd, cel convertit vede că moartea, înmormîntarea și învierea lui Hristos, prin care trece în mod simbolic, sînt mijloacele care îi dau lui putința să treacă dintr-o viață de păcate într-una de dreptate. Dar natura purificatoare a acestui act de cufundare îi aduce aminte în același timp de spălarea spirituală a mînjirii sufletești prin sîngele vărsat de Hristos. Și apoi, ca să-și poată da pe deplin seama, că el nu mai este omul, care a fost altă dată, ci este într-adevăr o făptură nouă în Isus Hristos, el ajunge să vadă în acest act, moartea sa proprie și învierea sa pentru a trăi o viață nouă, în virtutea aceleiași puteri care a înviat pe Hristos dintre morți“. Doctrina Biblică, pag. 442-443.

Botezul este o condiție absolut necesară pentru mîntuire și împlinește porunca Celui care a zis: „Adevărat, adevărat îți spun, că, dacă cineva nu se naște din apă și din spirit, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu“. Ioan, 3, 5.

D. I. Bădescu.

PAGINI DE ISTORIE

„In lume, făcea nu demult cineva constatarea, au loc mărețe transformări istorice!

In adevăr. Schimbarea, este o lege a vieții. Schimbare, care trebuie să adăugăm, se bazează pe anumite legi, asupra cărora nu ne vom opri, neluând nici locul, nici intenția prezentă a noastră.

Se împlinesc anul acesta 38 de ani de când a avut loc unul dintre cele mai puternice evenimente din istoria societății omenesci, puternic prin proporția lui, prin consecințele și importanța mondială a lui. Este vorba despre evenimentele din Octombrie 1917 din Rusia.

Pentru a putea înțelege însemnătatea istorică a acestui eveniment, atunci trebuie să luăm în considerație motorul care a declanșat acea mestăvilită masă de energie, ce a adus la existență o nouă societate, a cărui rol apare pentru noi cei care trăim astăzi cea de a 38-a aniversare a ei, mai luminos proiectat pe ecranul istoric al societății. Descifrând răbojul acelor zile, cum și a vremurilor de mai înainte, ne putem da seama că puterea declanșatoare a acestei mase de energie, se găsește în ceea ce Vinet numea „bunul cel mai de preț al omului — Libertatea, — în toate formele ei“. Dorința de descătușare de sub domnia ignoranței și a oprimării. Dorința de a gândi liber, de a trăi mai omenește, dorința de a fi stăpîn pe munca ta, iată care au fost unele din problemele care și-au găsit calea spre o echitabilă rezolvare cu acea dată. Căci situația marelui masă de muncă prereducătoare, era una dintre cele mai dezastruoase. Exploatată nemilos pentru stoarcerea aceluia „profit maxim“, muncită fără dreptul de a se bucura de roadele muncii sale, lipsită de cele mai esențiale drepturi umane această clasă neglijată, robită și-a spus cuvîntul său cu acea dată. Consecința: După expresia devenită de mult celebră — „Ei n-au avut de pierdut decît lanțurile“.

Astăzi cu ocazia aniversării a 38 de ani de la acest eveniment, îți dai seama că numai încrederea nestrămutată în justetea cauzei celor mulți, a putut să constituie un reazăm, în timpul grelelor încercări la

care tînărul dar vigurosul sistem social a fost pus în această perioadă începînd cu data apariției sale și culminînd cu Marele Război pentru Apărarea Patriei.

Omenirea avea nevoie de concepții sociale mai sănătoase decît concepțiile bolnave ale trecutului.

Aceste idei, aceste concepții avansate au isvorît dintr-o imperioasă necesitate a masselor. A luat naștere chiar în mijlocul vechei orînduiri, a crescut, s-a dezvoltat, pînă cînd spărgînd acoperămintul devenit impropriu, s-a manifestat ca ceva de sine stătător independent, o forță care sprijinindu-se pe masele largi, se mișcă cu pași giganti spre progres, spre civilizație. Omul a devenit „om“ și considerat ca atare. In adevăr, sub ochii noștri au loc mărețe transformări istorice. La numai aproape patru decenii de la acest eveniment, flacăra libertății a cuprins lumea. Europa renaște. Popoarele Africii și-au ridicat fruntea trudită spre lumină. Milioanele Asiei s-au trezit locuitorii străvechei Chine au scuturat jugul. Ceilalți își croiesc drum spre lumină, încurajați de succesul deschizătorilor de drumuri, iar această idee a libertății a pus stăpînire pe miliardele lumii.

Noi cei de astăzi, ne putem da bine seama de rolul echilibrant pe care orînduirea socialistă îl joacă în lumea zilelor prezente. După concepția unora, după dorința lor, de mult flagelul războiului trebuia să bîntuie, pentru ca dominația lumii, împărțirea și reîmpărțirea ei, să se facă mai departe nestîngherită. Decîteva ori flăcările lui izbucniră amenințător. Dar tot de atîtea ori au trebuit să dea înapoi.

Orînduirea aceasta este orînduirea păcii. De aceea să ne alăturăm de cei ce susțin cu tărie stindardul păcii deasupra omenirii, pentru ca flamura albă a bunei înțelegeri să fluture liberă în bătaia zefirului binefăcător al prosperității umane. Noi dorim ca anii Păcii și ai prosperității să sporească necontenit odată cu cei care se luptă pentru aceasta, printre care să ne străduim a fi găsiți și noi.

Lucrări de anotimp

Octombrie este luna cu un program de lucrări destul de bogat, ținînd seama de faptul că pe deoparte mergem cu pași repezi spre încheierea lucrărilor anului în curs, ne apropiem de timpul iernii și în consecință diferențele categorii de recolte trebuie să adunăm la timp și în cele mai bune condițiuni, iar pe de altă parte activitatea noastră trebuie să fie îndreptată tot atît de mult și înspre lucrările anului viitor.

In măsură egală deci, urmează să ne preocupăm atît de terminarea adunării recoltelor ce se mai găsesc pe câmp și la care le-a sosit sezonul de strîngere, cum și de grăbirea terminării lucrărilor de însămînțări de cereale de toamnă pentru anul viitor.

Dar, să fim printre gospodarii destoinici, luminați și sînguincioși și în lucrările de toamnă privind viitorul an, ca: arături la timp, adînci, pentru a scoate comorile din pămînt, căci iată ce zice în această privință un alt cuvînt sfînt: „Ascunse în adîncime, există binecuvîntări pentru toți cei care au voință, curaj, și răbdare, să caute și să adune comorile puse acolo de Dumnezeu“. Să grăbim deci, iubii frați, arăturile noastre, efectuîndu-le în condițiuni cît mai bune, ținînd seama de experiența anilor trecuți și de sfaturile primite la timp din partea celor competenți, folosînd dacă e posibil la aceste arături tractoarele, dovedite ca foarte folositoare. Să ne aducem amînte de cuvîntul care zice: „Ce seamănă omul, aceea va și secera“.

Aceasta vrea să spună în ce privește lucrările practice ale vieții că, dacă vom pregăti pămînturile cît mai bine, și vom pune în ele semințe alese, de soi și sănătoase, iarovizate, din care am distrus toți sponii de ciuperci, și am îndepărtat toate semințele stricate, seci cum și semințele de buruieni otrăvitoare pentru fragedele vlăstare ale bobului, ce-l semănăm; putem avea deplină încredere să rugăm pe Domnul să binecuvînteze lucrul nostru, și să așteptăm o recoltă cît mai îmbelșugată la timpul ei.

„Mulți cultivînd pămîntul nu culeg roadele corespunzătoare muncii lor, și anume din cauza neglijenței. Grădinile lor cu pomi nu sînt îngrijite cum trebuie; semănăturile nu sînt făcute la timp, iar pămîntul este lucrat numai la suprafață. Recolta slabă, ei o atribuie apoi nerodniciei pămîntului. Este astfel condamnat pe nedrept pămîntul, care, dacă ar fi fost lucrat cum trebuie, ar da recoltă bună și bogată. Planurile strîmte, puțina silință de a întrebuița metodele cele mai bune: Toate strigă tare după o reformă“.

„Învățați metodele cele mai bune pe cei voinți să învețe. Celor ce nu vor să audă despre metodele înaintate, dă-le învățături pe tacute. Îmbunătățește cultura propriului tău pămînt. Vorbește apoi un cuvînt vecinului la ocazia potrivită și fă ca secerișul tău să pledeze în favoarea metodelor bune. Dovedește ce poate produce pămîntul dacă este bine lucrat“.

Acolo unde pămînturile sînt sărace, folosiți din plin îngrășămintele de grajd și cele chimice, care sînt de un foarte mare ajutor pentru pămînt. Stați de vorbă în această privință cu agronomii de la Dvs.

Dacă, cu credincioșie, sînguincie și tot devotamentul ne-am adus la îndeplinire programul lucrărilor noastre pentru luna Octombrie, atît în ce privește strîngerea recoltelor, îndeplinirea datoriilor noastre de la preda ce se cuvine statului din cele mai bune recolte și la la timp, terminarea lucrărilor de însămînțări pentru noul an, în cele mai bune condițiuni, dacă ne-am ocupat și de îngrijirea pomilor noștri din livadă, de pregătirea grădinilor de zarzavaturi, ca săpături adînci și la timp, îngrășămintele necesare, pregătirea stupilor pentru iernat, putem spune cu bucurie că ne-am îndeplinit datoriile noastre de credincioși practici și gospodari destoinici; aducînd totodată o prețioasă contribuție la prosperitatea societății în care trăim, a familiei noastre, a noastră proprie, a cauzei păcii, atît de scumpă nouă tuturor.

I. Dănețiu

STUDII BIBLICE

CALEA CATRE SFINTENIE

„Duhul Sfânt nu lingușește pe om, și nici nu lucrează după plăcerile vreunui om. Oamenii păcătoși și muritori nu sunt cei care să influențeze Duhul Sfânt. Când vine ca unul care mustă, prin orice serv omenesc ales de Dumnezeu, partea omului este de a asculta și a se supune la glasul Lui... Noi trebuie să fim în slujba Duhului Sfânt. Dumnezeu lucrează prin Duhul în poporul Său, și „voința și înfăptuirea după buna Lui plăcere“. Dar mulți nu vor să se supună la aceasta. Ei doresc să se conducă singuri. Din cauza aceasta nici nu primesc darul ceresc“.

„Dacă acei care sînt angajați în această importantă ramură a lucrării lui Dumnezeu sînt creștini în adevăratul înțeles al cuvîntului, făcînd lucrarea încredințată lor de Dumnezeu, în toată temerea de El, lucrînd cu iubire pentru sufletele pentru care a murit Hristos, atunci ei vor fi cu adevărat socotiți conlucrători cu Dumnezeu“.

1. *Ce cuvinte folosește Sf. Scriptură pentru a reda experiența aceluia care se întorc dela viața de păcate la viața de credință? Ps. 51, 2; Fapt. 3, 19.*

„Marele adevăr al pocăinței prin lucrarea Duhului Sfânt ne este arătat în cuvintele lui Hristos către Nicodem (Ioan 3, 3-8).

2. *Ce avem noi de făcut cînd venim la Isus Hristos? Fapt. 2, 37, 38.*

„Pocăința este părăsirea eului și venirea la Isus Hristos“.

„Dar niciun om nu se poate libera pe sine de propriul său eu; el poate numai să consimtă ca Isus Hristos să facă lucrul acesta pentru el. Atunci vorbirea va fi: Doamne, ia inima mea, pentru că eu nu ți-o pot da. Ea este proprietatea Ta. Păstrează-o curată, pentru că eu nu o pot păstra curată pentru Tine. Salvează-mă cu toată eul meu slab și alfit de neasemănător cu al lui Hristos. Modelează-mă, formează-mă, ridică-mă în atmosfera cea curată și sfîntă, unde întregul curent al iubirii Tale poate să curgă prin sufletul meu“.

3. *Ce se mai cere în legătură cu pocăința? Prov. 28, 13.*

4. *Cum exprimă apostolul Ioan același adevăr? 1 Ioan 1, 9.*

„Aceia care nu au umilit sufletele lor înaintea lui Dumnezeu în adîncă recunoaștere a vinovăției și a păcatelor lor, nu au îndeplinit prima condiție, spre a fi primiți de Domnul.

Dacă nu am ajuns să simțim această adevărată căință, de care nimănui nu-i va părea rău, dacă nu am mărturisit păcatele noastre cu spiritul umilit și inima înfrîntă, îngroziți de nelegiuirea noastră, atunci nu am căutat și nu am cerut cum trebuie iertarea păcatelor. Și dacă nu am căutat iertarea păcatelor serios și în felul cuvenit, atunci nu vom găsi niciodată pacea cu Dumnezeu.

5. *Ce lucrare face nemeritata dreptate atribuită celui credincios? Rom. 4, 22; 5, 1.*

6. *Membrii cărei familii devin cei credincioși? Rom. 8, 14, 15.*

7. *La ce vrea Dumnezeu să conducă pe credincioșii săi? 1 Tes. 3, 13; 4, 3, pr. p.*

„Scriptura arată clar, că sfîntirea se face printr-o lucrare continuă, progresivă. Cînd, prin venirea la pocăință, păcătosul găsește pacea cu Dumnezeu, prin sîngele ispășitor al Domnului Hristos, atunci viața creștinească este abia la începutul ei. După aceea creștinul, în viața sa, trebuie să crească pînă la desăvîrșire, — „pînă la măsura staturii depline a lui Hristos“.

„Sfîntirea prevăzută în Sf. Scriptură cuprinde întreaga ființă: duh, suflet și corp“.

„Aceasta este adevărata sfîntire; deoarece sfîntirea constă în îndeplinirea cu bucurie a îndatoririlor zilnice în deplină ascultare față de voia lui Dumnezeu“.

„Adevărata sfîntire înseamnă iubire desăvîrșită, deplină ascultare și un acord deplin cu voința lui Dumnezeu“.

INIMA ȘI SPIRITUL CREȘTINULUI

„Ar trebui avută mereu în vedere simplitatea Evangheliei. Cu ajutor de sus voi veți putea săvîrși o lucrare credincioasă pentru Domnul. Dragostea ar trebui văzută în fiecare mișcare a slujbașilor. Formalismul rece ar trebui să fie înlocuit prin râvnă și energie înflăcărată. Iubirea lui Isus trebuie să predomine atît de mult încît

membrii să învețe a socoti aceasta ca cea mai înaltă educație. Severitatea și găsirea de greșeli nu ar trebui să aibă loc în Comunitate... Acestea ar trebui să fie îndepărtate din inima slujbașilor și a tuturor aceluia care au vreo răspundere în Comunitate“.

„O deplină consacrare a sufletului ar trebui menținută deopotrivă de mult atît de slujbași, cît și de predicatori, căci cu toții sînt angajați în lucrarea de a duce suflete la Hristos. Fiecare în locul în care este, asemenea lui Hristos, să lucreze într-un spirit de iubire față de cei rătăciți. Aceasta este ceea ce Hristos ar voi să vadă în Comunitățile noastre“.

1. *Cum este starea firească a inimii? Ier. 17, 9.*

2. *Ce invitație plină de îndurare face Dumnezeu oamenilor? Apoc. 3, 20.*

„Să nu reținem pentru noi ceea ce este al lui Dumnezeu. El vă cere toată inima voastră; predați-o Lui; ea îi aparține atît prin creațiune, cît și prin mîntuire“.

3. *Ce va cere cel păcătos în rugăciune? Ps. 51, 10, 11.*

„Niciun om nu poate scoate prin propria sa putere răul care a luat naștere în inima sa; numai Isus Hristos poate curăți templul sufletului. Dar El nu forțează intrarea Sa... Prezența Sa va curăți și sfînti sufletul pentru că el să poată fi un templu sfînt și un locaș al lui Dumnezeu în Duhul“.

4. *Cum va răspunde Dumnezeu la rugăciune? Ezech. 36, 26.*

„Izvorul inimii trebuie să fie curățit înainte ca din el să poată țîșni curent de apă curată“.

„Dacă Isus Hristos locuiește în inimă, atunci prin iubirea către Dumnezeu și aproapele, ea va fi așa fel atinsă și biruită încît, căutarea de greșeli și cearta nu mai au nici un loc în ea. Acela care are religia lui Hristos în inimă, va dobîndi biruință deplină asupra aceluia care încearcă să obțină supremație“.

5. *Pentru ce este nevoie ca inima noastră să fie schimbată? Rom. 8, 5, 6, 8.*

6. *De gîndul cui va fi însuflețit cel credincios? 1 Cor. 2, 16.*

7. *Ce poate și ce trebuie să facă creștinul pentru ca cugetul său să fie îndreptat spre cele drepte? Filip. 4, 7-9.*

„Mintea și spiritul sînt întreținute de hrana cu care sînt hrănite și rămîne ca noi să hotărîm ce fel să fie hrana care să i se dea. Alegerea lucrurilor care să pre-ocupe gîndurile noastre și să formeze caracterul nostru stă în puterea fiecărui dintre noi“.

„Prin faptul că spiritul se preocupă cu Hristos, caracterul va fi format după chipul divin. Cugetele sînt pătrunse de un simțămînt despre bunătatea și iubirea sa. Dacă privim la caracterul său atunci toate gîndurile noastre se rotesc în jurul lui...“

8. *Ce experiență a inimii trebuie să facă cel credincios? Efes. 3, 17, pr. p.*

„Dacă Isus Hristos locuiește în inimile noastre prin credință, atunci vom cugeta la El, vom privi la El, îl vom cinsti pe El ca pe cel mai bun și mai prețuit prieten al nostru și prin nici un fel de faptă nu-l vom întrista sau mîhni“.

9. *Ce se va arăta în viața aceluia care s-a înnoit în Duhul minții sale? Efes. 4, 20-24.*

„Înaintarea creșterii este interioară, iar nu exterioră. Numai dacă locuiește Duhul lui Hristos, prin credință în inimile noastre, putem crește în credință și în cunoașterea lui Hristos. Inima poate fi apărată de rău numai dacă ne adaptăm zilnic din izvorul harului lui Hristos. Hristos în noi este viața sufletului. Noi trebuie să-l luăm pe El prin cuvîntul său și adevărul sfîntesc sufletul“.

10. *Cum ajungem noi dacă Hristos, care este sfînt, locuiește în inimile noastre? 1 Petru 1, 15, 16.*

„Isus Hristos locuiește în inima aceluia care îl iubesc și păzesc poruncile lui care se reogîndesc pe fețele lor. Pe ele stă scris adevărul, plăcuta pace cerească este descoperită și pe față se dă o blîndețe continuă și o iubire mai mult decît omenească.“

11. *Cum ajungem asemenea lui Hristos? 2 Cor. 3, 18.*

„Viața lui Hristos este o viață de binecuvîntată odihnă. Poate că nu se simte omul extaziat sau încîntat, dar simte totdeauna o pașnică încredere. Speranța noastră atunci nu este în noi, ci în Hristos. Slăbiciu-

nea noastră se unește atunci cu puterea lui, neștiința noastră cu înțelepciunea lui, șubrezenia noastră cu veșnica lui tărie. Atunci noi nu ne mai uităm la noi înșine, nu mai ocupăm mintea cu propria noastră persoană, ci privind la Hristos și cu Dînsul ocupăm mintea noastră întruna. Să cugetăm mereu la iubirea lui, la frumusețea și desăvîrșirea lui, la caracterul său. Hristos în lepădarea sa de sine, Hristos în curățenia și sfințenia sa, Hristos și nespuse de marea sa iubire — acesta este subiectul asupra căruia să cugete mereu sufletul nostru. Iubindu-l pe El, imitîndu-l pe El, depinzînd în totul de El, așa ajungem, să fim schimbați după chipul și asemănarea Lui“.

CORPUL CELUI CREDINCIOS

„Care este motivul pentru care se găsesc atît de mulți în Comunitățile noastre nelămuriți, neîncredincioși și neînțeleși în adevăr? De ce se găsesc în biserică unii care umblă în întuneric? „Presbiterii și diaconii au luat ei seama la cei slabi? Slujbașii și-au dat seama că au o lucrare de făcut în ce privește conducerea picioarelor membrilor pe cărări sigure și că ei trebuie să socotească fără de valoare orice interes egoist, ca să poată fi cîștigători de suflete pentru Domnul?“

Minunate ocazii au trecut nefolosite... Aveam nevoie de o putere dătătoare de viață, un entuziasm plin de zel, o însuflețire credincioasă, pentru ca comunitățile noastre să ajungă pline cu o atmosferă a adevăratei pietăți și curățenii, ca în ele să fie o adevărată înaintare în credință“.

1. *Ce este spus despre corpul nostru? 1 Cor. 6, 19, 20.*

2. *Cum compară Pavel viața aceluia care umblă după îndemnul lui Dumnezeu, cu viața aceluia care umblă după îndemnul lui Duhului? Rom. 8, 5—8.*

3. *Care va fi urmarea pentru acela care-și ruinează corpul? 1 Cor. 3, 17.*

„Dumnezeu a înscris legile care stăpînesc organismul nostru pe fiecare nerv, pe fiecare mușchi și fiecare fibră a corpului. Fiecare călcare a acestor legi din nepăsare sau cu voință, este un păcat față de Creatorul nostru...“

Atît prin păstrarea sănătății, cît și în redobîndirea ei, trebuie arătată puterea voinței și importanța stăpînirii de sine, urmările înjositoare și chiar stricătore ale miniei, nemulțumirii, egoismului sau necurăției, pe de o parte, și minunata putere de viață care țîșnește din amabilitate, altruism și recunoștință, pe de altă parte“.

4. *La ce este îndemnat cel credincios? Rom. 12, 1.*

„Omul nu este în măsură să aducă corpul său ca o perflă vie, sfință, plăcută lui Dumnezeu, atîta timp cît el continuă să cultive obiceiuri care îi răpesc puterile corporale, spirituale și morale ale vieții“.

„Sfințirea nu este numai o teorie; ea nu constă dintr-o trezire a simțimentelor sau din cuvinte goale, ci ea este un principiu viu care se traduce în faptă și se transpune în viața de toate zilele. Ea cere ca obiceiurile noastre în mîncare, băutură și îmbrăcăminte să fie de așa natură ca acestea să ne păstreze sănătoși la corp, spirit și viață morală, pentru ca să putem aduce Domnului corpurile noastre — nu ca o jertfă stricată, ci — ca o perflă vie, sfință și plăcută lui Dumnezeu“.

5. *Care este ținta cea mare a vieții creștine? 1 Tes. 5, 23.*

„Ca una din cele mai regretabile urmări ale îndepărtării sale de Dumnezeu, omul a pierdut puterea stăpînirii de sine. Dacă vrea să ajungă iarăși acolo de unde a căzut, el trebuie s-o cîștige din nou.“

Continuu trebuie să ne aducem aminte de cererile lui Dumnezeu. Ele ne arată datoria de a ne stăpîni, de a ținde către curățenie și de a o rupe cu toate înclinațiile josnice și obiceiurile murdare. Nu trebuie să uităm că toate aptitudinile spirituale și corporale ne sînt date de Dumnezeu și de aceea trebuie să le păstrăm continuu în cea mai bună stare posibilă, disponibile pentru serviciul Său“.

6. *După cum a făgăduit Domnul, în a cui inimă va locui El? Isa. 57, 15.*

„Numai oameni sfinți pot rămîne în prezența lui Dumnezeu și Domnul locuiește numai în astfel de oameni ale căror corpuri sînt sfinte, fără pată și fără zbîrcitură“.

PASTREAZA-ȚI SANATATEA

„Foarte mult se poate face pentru educația și îndrumarea morală și religioasă... prin comunitățile bine organizate și conduse așa cum trebuie. Să se consacre

timp și atenție acestei ramuri a lucrării, căci importanța și influența ei nu pot fi prețuite. Dar slujbașii trebuie să fie oameni pocăiți care știu ce înseamnă a se lupta cu Dumnezeu și care nu vor găsi timp de odihnă pînă ce inimile nu vor fi pline cu simțămîntul de a iubi, a lăuda și preamări pe Dumnezeu... Cine vrea să ia pe membrii să vorbească și să se roage cu ei, să se adreseze personal lor, rugîndu-i fierbinte să-și predea inima lui Isus, pentru ca să fie un miros bine plăcut lui Hristos? Reprezentanții lui Hristos vor trebui să fie zilnic în legătură cu El. Cuvintele lor vor fi alese, vorbirea dreasă cu har, inimile pline de iubire, sforțările lor sincere, zeloase și stăruitoare spre a salva sufletele pentru care a murit Hristos“.

1. *Care este dorința lui Dumnezeu pentru poporul Său credincios? Ioan 2.*

„Trebuie să ne aduce mereu aminte că sănătatea nu depinde de întîmplare, ci ea este o urmare a ascultării față de legi. Cei care iau parte la jocurile de obște sînt pe deplin lămuriți în privința aceasta. De aceea ei fac cele mai atente pregătiri. Ei se supun unei educații temeinice și unei discipline severe și respectă întocmai regulile lor de viață. Dacă ei slăbesc părți sensibile ale corpului sau dacă ei le împiedică să lucreze, prin nepăsare, neatenție, sau prin viață fără frîu, în cazul acesta se pot aștepta la înfrîngere sigură.“

Leacurile adevărate sînt: aer curat, lumină solară, cumpătare, odihnă, mișcare, hrană potrivită, folosirea apei, încredere în Dumnezeu“.

2. *În ce cuvinte vorbește Psalmistul despre lucrarea de vindecare a lui Dumnezeu? Ps. 103, 1-5.*

„Sănătatea este o nemărginită binecuvîntare, mult mai strîns legată de conștiința și religia noastră, decît cred mulți... Importanța păstrării sănătății ar trebui să fie învățată ca fiind o cerere biblică... Nimeni nu poate înțelege datoriile sale față de Dumnezeu, dacă nu cunoaște datoriile sale față de corpul său însuși, care este proprietatea lui Dumnezeu. Acela care rămîne într-o condamnată neștiință cu privire la legile vieții și ale sănătății, sau care le calcă intenționat, acela păcătuiește față de Dumnezeu“.

3. *Care este rolul cumpătării în stăpînirea corpului? 1 Cor. 9, 25-27.*

„Altădată strămoșii noștri au pierdut Paradisul prin nestăpînirea poftelor. Dacă noi vrem să-l recîștigăm, atunci trebuie să practicăm cumpătarea în toate lucrurile.“

4. *Care este intenția lui Dumnezeu cu cei credincioși? 2 Cor. 3, 2-4.*

„Intenția lui Dumnezeu este ca, prin poporul Său, să facă cunoscut principiile Impărăției Sale. Pentru ca aceste principii să poată fi descoperite în viața și caracterul lor, El dorește să-i despartă de toate practicile, datinele și obiceiurile cele rele.“

Dumnezeu așteaptă ca acei care poartă numele lui Hristos să-l și reprezinte pe El. Cugetele lor trebuie să fie curate, cuvintele lor alese și din acele care clădesc. Tot ceea ce ei fac și spun, trebuie să fie pătruns de religia lui Hristos“.

5. *După ce vor fi recunoscuți urmașii Domnului Hristos? 1 Cor. 10, 31.*

6. *Ce exemplu vrednic de urmat cu privire la mîncare și băutură ne este dat? Dan. 1, 8.*

„Întrebarea: cum se poate păstra sănătatea, este de cea mai mare însemnătate“.

„Cea mai bună hrană este hrana simplă“.

„Noi nu fixăm reguli precise pe care să le urmăm în ce privește hrana, dar spunem că în țări bogate, în fructe, cereale și nuci, carnea nu este hrana cea mai potrivită pentru poporul lui Dumnezeu... Întrebuințarea cărnii însă nu trebuie să fie folosită ca o piatră de încercare a calității de membru“.

„Este mai bine cînd știi cum poți să-ți păstrezi sănătatea decît să știi cum se vindecă boala“.

„Mîncăți numai mîncăruri simple și sănătoase“.

(E. G. White).

„Lucrătorii Evangheliei din diferite țări ale lumii trebuie să „cugete cu multă băgare de seamă înainte de a stabili ce hrană poate fi folosită și care nu poate fi folosită“.

(E. G. White).

7. *În legătură cu Impărăția lui Dumnezeu, ce este mai important decît mîncarea sau băutura? Rom. 14, 17.*